

PSALMOS. 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 46; Jer. 4:23–26; Ps. 47:1–4; 1. Tes. 4:13–17; Ps. 75; Atkl. 14:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība! Lai Tevi, Dievs, slavē tautas, lai Tevi slavē visas tautas!” (Ps. 67:3, 4)

Domājot par pēdējiem notikumiem, mums ir tendence pievērsties Atklāsmes grāmatas zvēriem un varām. Un, protams, tiem ir liela loma, nozīmīga. Citādi Dievs nebūtu to ielicis Bībelē, ja mums tas nebūtu jāizprot (sk. Atkl. 1:3).

Tomēr pravietojumos tiek aplūkoti arī galvenie jautājumi, kas saistīti ar grēku un ciešanām, tiesu, cīņu starp labo un ļauno, taisnības un netaisnības būtību, vajāšanām u.c.

Psalmi arī aplūko šos jautājumus ļoti padziļināti, pētot gandrīz visas iespējamās cilvēka emocijas – no dziļa izmisuma līdz nevaldāmam priekam. Mēs redzam Israēlu, kas gatavojas cīņai pret tumsas spēkiem. Mēs lasām par indivīdiem, kas cīnās ar jautājumu, kāpēc Dievs nepieliek punktu ļaunumam tiešā veidā un uzreiz. Šo jautājumu, bez šaubām, esam uzdevuši mēs visi. Mēs tiekam novirzīti uz svētnīcu, lai meklētu atbildes, un ir arī atkārtoti aicinājumi attiecībā uz Dieva kā Radītāja statusu. Vai tie nav jautājumi un tēmas, kuras mūsdienu situācijās nodarbina arī mūs?

Protams! Tāpēc mēs turpināsim psalmu izpēti, lai uzzinātu vairāk par šīm svarīgajām patiesībām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. maijā.

Ļoti aktuāla palīdzība grūtību laikā

Izlasiet Ps. 46. Kādu cerības vēstījumu mēs varam gūt no tā, ņemot vērā stresaino pasauli jau šodien un arī pēdējās dienās, kulminējoties lielajai cīņai? _____

Šķiet, ka Ps. 46 skar tēmu, ko mēs atrodam Vēstulē ebrejiem: par kaut ko labāku. Jēzus ir labāks par šīs zemes Augsto priesteri, Viņa upuris ir labāks par visiem dzīvnieku upuriem, un Debesu svētnīca ir labāka par tiem attēlojumiem, kas pastāvēja uz zemes.

Tomēr šim psalmam ir cita pieeja. Autors neņem labas lietas un nepretstata tās labākām lietām; pasauli, kurā valda sacelšanās un tās radītās briesmīgās sekas, viņš pretstata pret labāku lietu apsolījumu, ko Dievs mums plāno dot.

Patiešām, šis psalms ir piepildīts ar cerību un apsolījumu, ka pat posta, pārbaudījums, ciešanās un karos mums jāatceras: “Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs” (Ps. 46:11). Stāviet stipri pārliecībā, ka reiz tas viss beigsies un ka Dievs “tiks paaugstināts virs zemes” (Ps. 46:10, KJV).

Ievērojiet arī šeit rakstīto: “Mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu” (Ps. 46:2).

Nevar neatgādināt ainas, kas risināsies Otrās atnākšanas reizē: “Un debess savēlās kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām” (Atkl. 6:14). Un šis: “Gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs” (2. Pēt. 3:12). Mūsu pašreizējā pasaule un visi ar to saistītie ļaunumi neturpināsies mūžīgi, un tas, kas nāk pēc tam, mums sola kaut ko tādu, ko mūsu prāts tagad tik tikko spēj aptvert. Tomēr pagaidām mums tikai jāpaliek ticībā un jāturas pie Dieva atklāsmes, kas mums ir, īpaši Jēzū pie krusta.

Lai cik sliktas lietas notiktu šajā pasaulē (un mēs zinām, ka notiks vēl sliktākas), kādu cerību jums vajadzētu smelties no zināšanām par Dieva labestību, spēku un raksturu (atcerieties krustu!)? _____

Cerība nemiera vidū

Liela psalmu valodas daļa ir simboliska, bet, runājot par valodu, kas norāda uz mūsu planētas galīgo atjaunošanu, mums nav pamata uzskatīt, ka tā ir tikai simboliska. Ps. 46 atgādina, ka Kristus atgriešanās dziļi ietekmēs fizisko zemi. Taču tiks izkustinātas ne tikai klintis un okeāns; zemes vēstures grandiozā kulminācija nozīmēs to, ka sabruks laicīgās varas – cilvēku nožēlojamās pārvaldes sistēmas, kas gadu tūkstošu laikā radījušas tik daudz ciešanu.

Galū galā visas šīs varas, viss ļaunums un ciešanas, ko tās ir radījušas cilvēcei, tiks pilnībā izskaustas.

Izlasi Jer. 4:23–26. Ko tas mums stāsta par šīs pasaules likteni, vismaz līdz brīdim, kad būs “jaunas debesis un jauna zeme” (Atkl. 21:1)? _____

Bībeles pravietojumi iezīmē, kas notiks ar šo pasauli. Piemēram, Daniēla grāmatas 7. nodaļas vīzija parāda vētrainu jūru, kuras vidū rodas pasaules tautas. Strīdu un kara vēji pūš pāri pagānu jūrai (zemei), veidojot vienu pasaulīgo valstību pēc otras, un neviena no tām nevar atrisināt cilvēces sāpīgās problēmas. Laicīgie vadītāji, kuriem mēs gribam uzticēties, gandrīz vienmēr izrādās tikpat grēcīgi un savtīgi kā visi citi.

Neviena no Daniēlam parādītajām valstībām neizrādījās droša mājvieta Dieva ļaudīm (lai gan dažas bija labākas par citām). Bet mēs zinām, ka mums jau pieder pilsonība Dieva valstībā (Fil. 3:20), un augstu virs šīs planētas haosa atrodas tronis, kuru nevar satricināt (sk. Ec. 1:26). Jēzus mācīja, ka pasaule, tuvojoties Kristus atgriešanās brīdim (Mt. 24), grims arvien dziļākā nekārtībā, taču mēs varam noturēties ticībā neatkarīgi no planētas stāvokļa, jo zinām, ka Dievs nav zaudējis kontroli un ka Viņš izpildīs Savus solījumus: “Tautas trako, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi. Tas Kungs Cebaots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils” (Ps. 46:6, 7). Īstermiņā nav labi un arī nebūs. Ilgtermiņā? Pateicoties Jēzum, tas ir pavisam cits stāsts.

Nav šaubu, mūsu pasaule šķiet haotiska un nekontrolējama. Kā, piemēram, Dan. 7. nodaļas pravietojumam vajadzētu palīdzēt mums saprast, ka galū galā viss mums izdosies labi, ja vien paliksim uzticīgi? _____

Zem Viņa kājām

Izlasi Psalmu 47:1–4. Ko tas saka par mūsu vietu Kristus valstībā? _____

Ilgtermiņā nākotne ir gaiša. Līdz tam cilvēce nodeva valdīšanu pār planētu Luciferam, un brīdī, kad sātans parādījās Debesu padomē Ļjaba grāmatā, viņš lepojās, ka šī zeme pieder viņam.

“No kurienes tad tu nākdams?” Un sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: ‘No ceļojuma un no klejojuma pa visu zemes virsu’ (Īj. 1:7).

Sātans pasludināja īpašumtiesības; pēda tika izmantota senatnē, lai attēlotu īpašumtiesības. “Celies, pārstaigā zemi tās garumā un platumā,” Dievs teica Ābrahāmam, “jo Es tev to gribu dot” (1. Moz. 13:17).

Salīdziniet 1. Tes. 4:13–17 un Cah. 14:4 un pievērsiet uzmanību Kristus kājām.

Kādas atšķirības jūs atklājat starp šīm Rakstu vietām, un ko tās mums māca par šiem diviem atšķirīgajiem, kaut arī saistītajiem, Kristus galvenās suverenitātes aspektiem pār šo pasauli? _____

Runājot par to, ko Kristus dara tūkstošgades beigās, Elena Vaita rakstīja: “Kristus nokāpj uz Eļļas kalna, no kura Viņš pēc savas augšāmcelšanās tika uzņemts Debesīs un kur eņģeļi atkārtoja apsolījumu par Viņa atgriešanos. Praviētis saka: ‘(..) Tad nāks Kungs, mans Dievs, un visi svētie līdz ar Viņu.’ Un Viņa kājas tai dienā stāvēs uz Eļļas kalna, kas Jeruzalemes priekšā pret rītiem, un Eļļas kalns tad šķelsies divējos gabalos (..), tur būs ļoti liela ieleja (..). Un Kungs būs Ķēniņš pār visu zemi. Tai dienā Kungs būs viens vienīgs, un Viņa vārds viens vienīgs.” (Cah. 14:5, 4, 9, Glika tulk.) Pēc tam apžilbinošā spožumā no Debesīm nonāk Jaunā Jeruzaleme un paliek tai iepriekš sagatavotajā un šķīstītajā vietā, un Kristus ar saviem ļaudīm un eņģeļiem ieiet svētajā pilsētā.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 662., 663. lpp.)

Paskatieties uz cerību, kas mums ir dota Jēzū. Padomājiet par to, cik grūta būtu dzīve, ja viss beigtos uz visiem laikiem ar nāvi. Tas viss būtu veltīgi, vai ne? _____

Vīns un asinis

Izlasi Ps. 75. Izlasi arī Mt. 26:26–29 un Atkl. 14:9–12. Ko šis psalms atklāj par dažiem tiesas jautājumiem, un kā šie citi teksti palīdz mums izprast šos jautājumus? _____

Pastāv uzskats, ka šis psalms esot dziedāts pēc Sanheriba armijas brīnumainās iznīcināšanas (2. Laiku 32, 2. Ķēn. 19) – stāsts, kas, šķiet, norāda uz ļauno galīgo iznīcināšanu Atkl. 20. nodaļā. Dieva tauta atrodas Svētajā pilsētā kopā ar savu taisno ķēniņu, kad ļaunuma armijas tos ielenc, un tad tos iznīcina pats Dievs.

Viena no lietām, ko Dievs izlabo tiesā, ir varas piesavināšanās, kas notikusi mūsu kritušajā pasaulē. Kritušie cilvēki vairs nedzīvo citiem vai Dieva godam, bet gan sev. Mūsdienās daudzējādā ziņā mēs dzīvojam ar sekām, ko rada izvēle ticēt, ka Visumam nav jēgas vai objektīva morāles standarta. Ja tam ir nozīme, filozofs Frīdrihs Ničē uzstāja, ka mums tā ir jāizdomā pašiem un jāizliekas, it kā Visums pastāv mūsu labā. Katrs indivīds faktiski uzvedas tā, it kā viņš vai viņa būtu dievs.

(Varētu pamatoti jautāt: cik labi šī filozofija darbojās pašam Ničēm? Patiesībā ne pārāk labi. Viņš kļuva vājprātīgs, sabruka uz ielas Itālijā pēc tam, kad mēģināja atturēt cilvēku no zirga sišanas. Pēc tam viņš pavadīja nākamās 11 savas dzīves gadus daļēji katoniskā stāvoklī un nomira 1900. gadā.)

Lai cik smagas būtu problēmas, mums, ticīgajiem, tiek atgādināts dzīvot ar cerību un nevērtēt nākotni pēc pašreizējiem notikumiem. Ir viegli nonākt izmisumā, jo mēs redzam, ka civilizācijas pilārus pastāvīgi grauj bezdievīgie un tie, kuru uzskati par Dievu nav atrodami Bībelē. Mēs šobrīd dzīvojam periodā, kad morālās vērtības, pat tādas elementāras lietas kā cilvēka dzimums, vīrietis un sieviete, vismaz dažās pasaules daļās, ir pakļautas uzbrukumiem. Atsevišķi netikuma veidi, lietas, par kurām daudziem cilvēkiem būtu kauns runāt pat privāti, tagad tiek publiski slavēti. Tik slikti ir kļuvus.

Lai gan mums tagad ir jādara savs darbs, lai padarītu dzīvi labāku citiem, kāpēc vienmēr ir svarīgi atcerēties, ka būs vajadzīga šīs pasaules pilnīga iznīcināšana un tās pārdabiska atjaunošana, lai varētu ieviest dievišķu kārtību? _____

Lai jūsu pestīšana būtu zināma

Izlasi Ps. 67. Kā šī slavas dziesma veicina jūsu izpratni par Dieva tautas lomā

Atkl. 14:6–12? _____

Masačūsetsas Tehnoloģiju institūta (MIT) inženieri ir izveidojuši jaunu melnu pārklājumu, kas padara ar to krāsotus objektus gandrīz neredzamus. Izveidots no nanocaurulēm, tas ir daudzārt tumšāks nekā jebkurš iepriekš radīts melns materiāls. Šis jaunais materiāls spēj absorbēt 99,995 procentus no visas redzamās gaismas. Pat spožākā gaisma nepadara redzamus priekšmetus, kas pārklāti ar šo pārklājumu.

Ps. 67 sākas ar aicinājumu Dievam: “.. apgaismo Savu vaigu pār mums! Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība!” (Ps. 67:2, 3) Glābšanas plānā Dievs ir nodrošinājis veidu, kā grēciniekiem nonākt atpakaļ Viņa tiešajā, krāšņajā klātbūtnē, netiekot iznīcinātiem no Viņa godības. Un arī tagad, šajā dzīvē, Kristus krusts ļauj Dieva vaigam spīdēt pār mums.

Bet ir vēl kas: Dievs vēlas, lai mēs atspoguļotu Viņa gaismu pārējai pasaulei. Šāds uzdevums tika dots Israēlam: templim bija jāklūst par lūgšanu namu visām tautām: “Tos Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie upuri un kaujamie upuri uz Mana altāra būs Man patīkami, jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām” (Jes. 56:7).

Šajā psalmā Dāvids mums atgādina, ka Dievs vēlas, lai “virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība” (Ps. 67:2). Traģiski, ka Dieva ļaudīm šis uzdevums bieži vien nav izdevies. Ziņojums par Israēlu Vecajā Derībā satur arī tumšas nodaļas, tāpat kā kristīgās baznīcas ieraksti pēdējo divu gadu tūkstošu laikā. Tas ir tā, it kā mēs būtu krāsojuši savas sirdis ar īpaši tumšu vielu, kļūdami apmierināti ar to, ka uzņemam Dieva gaismu, to neatspoguļojot.

Dažkārt mēs Dieva pēdējās dienas kustību uztveram kā sava veida privilģētu telpu lidostā, kas paredzēta regulāriem garīgiem lidotājiem, un mūs netraucē tas, ka pārējai pasaulei ir jāsež trokšņainā un neērtā izgaidāmajā telpā, nesagatavotai turpmākajam ceļojumam. Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas atlikuma draudze tomēr neapmierinās tikai ar to, ka stāv Ciānā kopā ar Kristu, gozējoties Viņa klātbūtnē. Tā vietā viņi aplido visu planētu, mudinot pasauli pievienoties viņiem Dieva svētajā kalnā.

Kādi pienākumi mums kā draudzei un kā indivīdiem būtu jāuzņemas, mācot citiem patiesības, kuras mēs tik ļoti mīlam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 133., Ap. d. 1:4–9 un Atkl. 5:4–7.

“Patriarhālajā laikmetā Svētā Gara ietekme bieži atklājās manāmā veidā, tomēr nekad visā tās pilnībā. Tagad, paklausot Pestītāja vārdiem, mācekļi lūdza pēc šīs dāvanas, un Kristus Debesīs tos atbalstīja. Viņš pieprasīja Svētā Gara dāvanu, lai to varētu izliet pār saviem sekotājiem.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 37. lpp.)

Mācekļiem tika dots norādījums liecināt par Kristu “līdz pasaules galam” (Ap. d. 1:8); šis darbs vēstīs par Kristus atgriešanos (Mt. 24:14). Mums jāturpina viņu iesāktais.

Aicinot mūs nest evaņģēliju pasaulei, Kristus nelika mums pašiem izdomāt, kā tas varētu notikt. Darbs tiek virzīts no Debesu svētnīcas. Mūsu darbs ir cieši saistīts ar Kristu: Viņš mūs vada un dod spēku. Tas ir Viņa darbs, ne mūsu: mēs esam aicināti sekot Viņa vadībai. Jūs ievērosiet, kā tas notika ar Israēlu: Dievs lūdza tos sekot Viņa norādījumiem, un tad Viņš ļāva notikt neiespējamajam. Gars jau darbojas mūsu tuvinieku sirdīs; mēs esam aicināti būt klāt, kad pienāks lēmuma pieņemšanas brīdis, lai mēs varētu aicināt viņus pievienoties Dieva ļaudīm, kas stāv kopā ar Jēru Ciānā. Mums nav jāizgudro jauni līdzekļi un metodes, jo mēs nekad neesam bijuši atbildīgi par šo darbu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir daudz neaizsniegtu cilvēku, lai gan trīs eņģeļu vēstis ir izplatītas visā pasaulē. Grupā pārrunājiet, kā mēs kā draudze varam labāk izpildīt uzdevumu, kam Kristus mūs ir aicinājis. Kā mēs varam iemācīties nekrist izmisumā, kad redzam, ka joprojām tik daudzi cilvēki pēdējās dienās nav dzirdējuši par šīm patiesībām?

2. Atkl. 5. nodaļā Jānis ir liecinieks, kā apzīmogatā grāmata tiek dota Jēram, jo Viņš ir gana cienīgs. Kad Atkl. 6 tiek atvērti ruļļa zīmogi, mēs redzam, ka Jaunās Derības draudzes vēsture ir skaidri paredzēta līdz pat laika beigām. Ko mēs varam mācīties no šī apraksta par to, kā Dievs plāno Savu darbu pabeigt?

3. Kādi mūsdienu notikumi varētu viegli novest pie tā, kas aprakstīts Atkl. 13. un 14. nodaļā? Kādi šķēršļi paliek?